

Phần 28

Chương 82

Phần Độc

“Đánh đàn? Ta?” Úy Tuệ kinh ngạc, quay đầu, chống lại tầm mắt khiêu khích của Đệ Trường Nhạc, không khỏi ngưng mi.

“Thế nào? Úy nhị tiểu thư không muốn? Hay là Trường Nhạc người nhỏ lời nhẹ, không xứng nghe người đánh đàn?” Đệ Trường Nhạc cố ý khích nàng: “Nhưng hôm nay, Hoàng thượng, Hoàng hậu, Quý phi nương nương đều ở đây, Úy nhị tiểu thư coi như không cho Trường Nhạc mặt mũi, cũng nên xem phân thượng của Hoàng thượng và Hoàng hậu, đàn một khúc trợ hứng cho mọi người chứ.”

“Đợi chút.” Úy Tuệ rất buồn bực, nghe Đệ Trường Nhạc nói tới nói lui, nàng còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra nữa.

“Thủy đại tiểu thư không múa à?”

Nếu vừa rồi không có nghe lầm, là Thủy Linh Nhi người ta muốn múa một khúc.

Thủy Linh Nhi nghe nói, sắc mặt không khỏi có chút tức giận, thầm hận Đệ Trường Nhạc quá phận, nàng rõ ràng đã lên tiếng trước, lại tự dung bị cắt ngang, khiến nàng mắt mặt trước mặt mọi người không nói, cơ hội khoe khoang cũng không có.

“Đều nói chỉ khiêu vũ sẽ không vui, không bằng Úy nhị tiểu thư đàn một khúc trước, sau đó lại để cho Thủy đại tiểu thư khiêu vũ, khoảng cách gần nhau như vậy cũng không quá chán, phải không?” Đệ Trường Nhạc vui vẻ đưa ra đề nghị.

Mà mọi người thấy bộ dạng hưng phấn của nàng, trong lòng lại không thể nào thoải mái được.

Hoàng thượng, nương nương còn chưa lên tiếng, nàng là một Công chúa ngoại lai thì dựa vào cái gì mà khoa tay múa chân chứ.

Huống chi, Úy Tuệ là người như thế nào, họ đều biết rõ, đó là người có thể đánh đàn sao? Nếu như sự ngu xuẩn đàn độn của nàng hủy đi cả yến hội, các nàng tìm ai để nói lý lẽ đây?

Cho nên, phần lớn nữ hài ở đây đều đã chán ghét đề nghị này của Đệ Trường Nhạc, các nàng tình nguyện Úy Tuệ giống như không khí, chỉ không cần ảnh hưởng tới các nàng là được.

Nào biết, Đệ Trường Nhạc này ngu ngốc...

Mà Quân Tiên Nhi ngồi bên cạnh Quý phi nương nương là người duy nhất có thái độ khác thường phụ họa đề nghị của nàng ta, nhưng nàng cũng coi như thức thời, chỉ nhỏ giọng đề nghị bên tai Quân Thi Âm.

“Tỷ, muội cũng muốn nghe Ủy nhị tiểu thư đánh đàn. Tỷ kêu nàng ta đàn một khúc đi, muội muốn nghe một chút, cho dù cầm kỹ của nàng ta có tốt đi nữa cũng có thể so với tỷ sao?”

Quân Thi Âm cười liếc nàng một cái: “Muội đó, vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện đánh nhau lần trước à?” Cả kinh thành người nào không biết Ủy gia Nhị tiểu thư cực kỳ vô năng, sao lại có thể biết đánh đàn chứ?

Quân Tiên Nhi dí dỏm lè lưỡi, làm nũng nói: “Tỷ, tỷ giúp muội một lần đi, coi như chúng ta tìm vui vẻ.”

“Được rồi.” Quân Thi Âm bị nàng quăn lấy, bất đắc dĩ chỉ đành phải đáp ứng, quay đầu nhỏ giọng nói với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, nếu Trường Nhạc Công chúa đã nói như vậy, chúng ta sẽ nghe Ủy nhị tiểu thư đàn một chút, như thế nào?”

“Ái phi nói đúng.” Hoàng thượng tràn đầy lấy lòng, lập tức cho người lấy cỗ cầm, lệnh cho Ủy Tuệ đánh đàn, còn nói đàn hay thì không chỉ hấn, còn có Quý phi nương nương cũng sẽ ban thưởng.

Ủy Tuệ lạnh đến buồn nôn, bên cạnh, Lâm Y Y và Lục Vô Song đều đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

“Tuệ, nếu không, muội giả bộ đau bụng vậy?” Lục Vô Song nhỏ giọng đưa ra chủ ý.

Lâm Y Y cau mày, nàng không quá tán thành phương pháp này của Lục Vô Song, nhưng đối với Ủy Tuệ, thôi, hình như cũng chỉ có duy nhất phương pháp này có thể tránh được thôi.

Nếu không, ngón tay của nàng mà chạm vào cầm thì cái gì cũng đều lộ tẩy, về sau sợ là thanh danh không học vấn không nghề nghiệp, bao cở vô năng của nàng sẽ càng sâu thêm nữa.

“Giả bộ đau bụng sẽ có ích?” Ủy Tuệ âm thầm trợn mắt, rõ ràng người ta muốn nhìn nàng làm chuyện cười, giả bộ đau bụng còn không phải bị người chế giễu sao.

Ngộ nhỡ, Hoàng thượng nhất thời hồ đồ, kêu thái y vội tới chẩn bệnh cho nàng thì càng không xuống đài được.

“Vậy làm sao bây giờ?” Lục Vô Song nóng nảy, đột nhiên nói: “Đề Y Y đánh đàn với muội, các người hợp tấu một khúc.”

Như vậy, Ủy Tuệ chỉ cần ở trên đài làm dáng một chút, để Lâm Y Y đánh đàn được rồi, mặc dù nàng ấy đàn cũng bình thường nhưng so với nàng và Ủy Tuệ thì mạnh hơn.

Úy Tuệ khề vồ vồ nàng: “Đừng lo lắng, chỉ đánh đàn thôi mà, cũng không phải rất khó.”

“Chỉ đánh đàn thôi?” Mắt Lục Vô Song trừng lớn, nàng và Lâm Y Y đều đã bị ma âm của nàng tàn phá qua.

Lâm Y Y cũng bày tỏ nguyện ý cùng lên đài với nàng.

Úy Tuệ lắc đầu: “Hai người yên tâm ngồi đây đi.”

Mặc dù cầm kỹ của nàng không bằng Đế Trường Nhạc ác ý thổi phồng, nhưng dù sao ở hiện đại nàng cũng luyện mười mấy năm, không đến mức tàn phá lỗi tai người khác.

Chỉ là đàn một khúc, cũng sẽ không mất đầu, sợ cái gì?

Cho nên Hoàng thượng ra lệnh, Úy Tuệ an ủi Lục Vô Song và Lâm Y Y, thoải mái lên trên đài, sau khi ngồi xuống, nhẹ giơ ngón tay lên, khề thử vài âm thanh tìm cảm giác, sau đó bắt đầu khảy đàn.

Một khúc “Về nhà” được nàng dùng phương thức cổ cầm, diễn dịch cũng coi như động lòng người, có lẽ cầm kỹ không phải thật tốt nhưng trong giai điệu ẩn chứa tình cảm của tác giả đưa vào.

Ở giữa sân, tất cả mọi người sửng sốt, có lẽ cũng không phải họ đều đắm chìm trong tiếng đàn của Úy Tuệ, mà có lẽ là ngoài ý muốn.

Ngoài ý muốn một tiểu thư bao cổ như vậy mà có thể đánh đàn, còn có thể đàn ra giai điệu tuyệt mỹ như vậy.

Sau khi Lục Vô Song và Lâm Y Y nghe xong, vui vẻ vỗ tay: “Tuệ, tuyệt quá.”

Tuyệt quá thì chưa nói tới, kể từ khi tốt nghiệp đại học đi làm, nàng lại lơ là những thứ này, nhưng còn có thể lượm được chút ít, hôm nay đàn, cảm giác cũng không tệ lắm.

Nàng nháy mắt với hai đồng bọn, sau đó hành lễ với mấy người chủ vị.

“Tài nghệ dân nữ nông cạn, chỉ đàn được một khúc “Về nhà”, chúc Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế, Quý phi nương nương thanh xuân vĩnh trú...”

“A, vạn tuế?” Hoàng thượng vừa nghe hai chữ vạn tuế, trong đôi mắt vẫn đục lộ ra ánh sáng khỏe mạnh, ngay cả giọng nói cũng to hơn ngày thường rất nhiều.

“Thượng.”

“Đa tạ Hoàng thượng.” Úy Tuệ vui vẻ rạo rục nói.

Hoàng thượng lại nhìn Quân Thi Âm, cười nói: “Mặc dù cầm kỹ của nha đầu này không thể sánh bằng ái phi năm đó, nhưng quả thực không tệ, ái phi cảm thấy thế nào?”

“Là không tệ. Thượng.” Quân Thi Âm cũng phụ họa cười nói.

Bên cạnh, Quân Tiên Nhi lại kinh thường bĩu môi: “Loại cầm kỹ như vậy, trong phủ ta tùy tiện kéo ra một a miêu a cầu cũng mạnh hơn nàng.”

“Tiên Nhi.” Quân Thi Âm nhẹ nhàng bóp tay nàng ta, âm thầm trừng mắt nhìn nàng: “Từ khi nào mà muội đã học được cay nghiệt vậy rồi hả?”

“Muội?” Quân Tiên Nhi uất ức méo miệng, cay nghiệt? Đây là lần đầu tiên có người dùng từ ngữ như vậy hình dung nàng, người này còn là tỷ tỷ ruột mà nàng sủng ái nhất.

Lúc này, hốc mắt đỏ lên.

Quân Thi Âm nhìn, tất nhiên là đau lòng, từ sau khi vào cung, tâm của nàng cũng chết hơn phân nửa, chỉ còn lại một chút, trừ bỏ hẳn ra, thì chỉ có muội muội ruột thịt này thôi.

Đời nàng coi như phá hủy, nhưng nàng hi vọng muội muội có thể vui vẻ.

Thấy muội muội khổ sở, nàng mềm lòng, chỉ đành phải dịu dàng dụ dỗ: “Tuổi của muội cũng không nhỏ, không cần hành động theo cảm tính nữa, cũng nên khoan dung độ lượng. Chuyện lần trước, tỷ tỷ không có đó, không thể kết luận, nhưng hôm nay tỷ tỷ thấy là Tiên Nhi muội lòng dạ hẹp hòi, từ đầu đến cuối Ủy nhị tiểu thư không hề có chút bất kính nào với muội cả.”

Không sao? Một đoạn trước của cung, Quân Tiên Nhi còn nhớ rõ, nếu không phải có người ngăn cản, ôn thần Ủy Tuệ kia có thể qua xé xác nàng rồi.

Nàng cũng không tin ôn thần này sẽ là người lương thiện gì, nhưng tỷ tỷ dạy dỗ, nàng cũng không thể làm gì khác hơn là chịu đựng, không muốn chọc tỷ tỷ mất hứng.

Mà Đệ Trường Nhạc lại không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy, vốn muốn cho Ủy Tuệ xấu mặt, không ngờ chẳng những nàng ta có thể đàn một khúc hay, mà còn được Hoàng thượng, nương nương ban thưởng, càng ép vũ đạo của nàng lúc trước xuống nữa.

Mặc dù nàng tâm cao khí ngạo, nhưng cũng biết vũ kỹ của mình là dạng gì, vốn là Công chúa, học múa cũng chỉ là chơi đùa mà thôi, cũng không cần phải lấy cái này hầu người.

Hôm nay, sở dĩ nàng sử dụng vũ kỹ bình thường của mình tới biểu diễn, chỉ vì phía sau muốn chèn ép Ủy Tuệ, nhưng tuyệt đối không ngờ mà.

Nàng không khỏi hung ác trừng mắt nhìn nha hoàn bên cạnh một cái, tình huống gì đây? Không phải nói Ủy nhị tiểu thư bao cở vô năng, không biết một chữ sao? Hôm nay lại có thể đánh đàn?

Mấy nha hoàn đều rụt cổ, trong lòng âm thầm buồn bực người Đại Chu quá xảo quyệt, tôn bực cũng không lấy được một tin tức đáng tin cậy, thật sự tức chết người mà.

Vẫy vẫy tay, Đệ Trường Nhạc dẫn dò nha hoàn bên cạnh mấy câu.

Nha hoàn kia biến sắc, khó xử: “Công chúa, làm như vậy có thể gặp chuyện không may hay không?”

“Sợ cái gì? Xảy ra chuyện gì bản Công chúa gánh vác.” Đệ Trường Nhạc hung hăng nói.

“Vâng” Nha hoàn kia chỉ đành phải đáp lại, hai mắt chăm chú đi về phía Úy Tuệ dưới đài.

Úy Tuệ xuống, đều có những nữ hài khác hăng hái trình diễn tài nghệ, trong đó có Vân Phượng Kiều.

So sánh với cảm kỹ của Úy Tuệ vừa rồi, Vân Phượng Kiều cảm thấy cùng một khúc nàng có thể đàn tốt hơn nữa.

Nhưng, Quý phi nương nương quan tâm, để cho Thủy Linh Nhi lên đài múa trước.

Thủy Linh Nhi vui vẻ không thôi, Quý phi quan tâm, đây là có nhiều mặt mũi, dĩ nhiên trong đó cũng không thể thiếu Quân Tiên Nhi giúp một tay.

Thủy Linh Nhi vui vẻ đi lên trên đài, Úy Tuệ lại vui vẻ đi xuống, Hoàng thượng, Hoàng hậu, Quý phi nương nương ba người đều có ban thưởng, không biết thưởng cái gì nhưng dù sao cũng rất mong đợi.

Nàng cười híp mắt đi, nhưng không ngờ vừa đi qua phía sau Đệ Trường Nhạc, một nha hoàn đột nhiên đứng lên, vẩy một bao bột phấn lên mặt Úy Tuệ.

Úy Tuệ cũng nhanh tay lẹ mắt, đầu chột nghiêng, những thứ bột phấn này cũng không đụng vào mặt, toàn bộ đều rơi xuống y phục.

Xoay mặt, nàng bước một bước dài tiến lên, đè nha hoàn kia xuống, hô to một tiếng: “Có thích khách.”

Từ trước đến nay ba chữ có thích khách này đều là cấm kỵ trong cung yến, ba chữ vừa ra, từ Hoàng thượng nương nương cho đến thái giám cung nữ, tất cả sợ hãi nhũn ra.

Đợi một mảnh hỗn loạn qua đi, mọi người hai mắt nhìn nhau, thích khách ở đâu?

“Chính là nàng.” Úy Tuệ không khách khí dẫn nha hoàn kia ra, nói với Hoàng thượng đang đứng lên từ đáy bàn.

Đôi mắt Hoàng thượng lạnh lùng: “Nàng chính là thích khách?”

“Nói bậy.” Đệ Trường Nhạc trách móc trước: “Rõ ràng nàng là nha hoàn của bản Công chúa.”

“Hoàng thượng, người xem.” Úy Tuệ chỉ vào bột phấn giống như vôi trên người, còn có góc áo đang bị ăn mòn từ từ, giọng nói lạnh lùng: “Vừa rồi nàng ta đã vung những thứ phấn độc này lên người dân nữ.”

“Độc... Phấn độc?” Nha hoàn kia kinh hãi, nhìn về phía Đệ Trường Nhạc.

Đế Trường Nhạc cũng là kinh ngạc, la âm lên: “Phần độc gì chứ, chỉ là bột mì mà thôi.”

Nàng chỉ là muốn vung lên đầy đầu nàng ta để cho nàng ta xấu mặt mà thôi, sao có thể là phần độc chứ.

“Có độc hay không, không bằng, Hoàng thượng kêu người thái y tới đây, nhìn thử sẽ biết.” Úy Tuệ cũng tức giận, nghe mùi hương khác thường, nhìn vạt áo trước ngực bị ăn mòn, cũng bất chấp trước mặt người khác, vội vàng cởi bỏ áo ngoài.

Chương 83

Sáng Tử

“Tuệ?” Lâm Y Y và Lục Vô Song vội vàng đi qua, che chở nàng ở phía sau, vừa ra lệnh cho cung nữ lấy y phục.

Thật ra thì, đang giữa mùa đông, vốn mặc nhiều y phục, bỏ áo khoác thì y phục bên trong cũng không ít, Úy Tuệ cũng không để ý.

Nhưng đây là cổ đại, trước mặt mọi người mà nữ hài thoát y, cho dù là áo khoác cũng không tốt lắm.

“Hoàng thượng, Úy Tuệ cố ý hãm hại bản Công chúa.” Đế Trường Nhạc sững sốt một lúc, trong nháy mắt kịp phản ứng, phản công ngược lại.

Úy Tuệ ngạc nhiên, tức giận cười: “Bản lĩnh đổi trắng thay đen của Tiêu Thất công chúa cũng không nhỏ mà, nha đầu này là người của người đứng không?”

Nàng chỉ chỉ nha hoàn vừa vẩy độc phần lên người mình, lúc này nha đầu này quỳ ở một bên, sắc mặt trắng bệch, run như cây sậy.

“Đúng thì sao?” Đế Trường Nhạc có chút chột dạ, nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn, kiên trì nói: “Bản Công chúa kêu nàng vung ra cũng chỉ là bột mì, ai biết đến trên người người lại thành phần độc chứ, người nói đây là có chuyện gì? Rõ ràng, người muốn mượn cơ hội này hãm hại bản Công chúa.”

Xì...

Bởi vì một tiếng thích khách của Úy Tuệ, yên hội từ một mảnh hỗn loạn qua đi lại lâm vào một hồi yên tĩnh quỷ dị, sau đó chỉ còn lại tiếng cãi nhau của hai cô nàng Úy Tuệ và Đế Trường Nhạc.

Vì vậy, đột nhiên một tiếng ‘xì’ cười này lập tức dời đi lực chú ý của mọi người.

Mọi người tò mò nhìn theo tiếng cười, ánh mắt nghi ngờ rơi vào trên người Hoàng hậu nương nương trẻ tuổi.

Mà Hoàng hậu nương nương còn chưa kịp thu lại ý cười nơi khóe môi, chỉ đành phải xấu hổ ho khẽ một tiếng che giấu.

Hoàng thượng nghi ngờ liếc mắt nhìn nàng, vừa rồi hẳn nghe được tiếng cười, đáy lòng có chút không vui: “Vì sao Hoàng hậu lại vui sướng như vậy?”

Vui sướng? Bị nhìn ra, Thu Dao khẽ ưỡn thẳng lưng, đoan trang dịu dàng trả lời: “Thì ra thích khách cũng chỉ là tiểu nha đầu kia, cho nên nô tì mới vui vẻ.”

Đây cũng tính là trả lời sao?

Quân Thi Âm lại bắt được hàm ý trong lời nói của nàng, giống như tùy ý hỏi: “Chẳng lẽ, Hoàng hậu tỷ tỷ cũng cảm thấy nha đầu kia là thích khách?”

“Này?” Thu Dao chần chừ một lúc.

Lời này của Quân Thi Âm không thể nghi ngờ là ám chỉ chuyện Đế Trường Nhạc dung túng cho nha hoàn phóng độc, nếu nha hoàn kia là thích khách vậy tất nhiên chủ tử như Đế Trường Nhạc cũng không thoát khỏi liên quan.

Mà Đế Trường Nhạc là Công chúa Đại Hạ, chuyện này nói nhỏ nhưng không nhỏ, nói lớn cũng liên quan đến giao tình của hai nước Đại Chu và Đại Hạ.

Khụ khụ...

“Cái này gọi là gì nhỉ? Chẳng lẽ Quý phi nương nương có cùng cách nghĩ với Bồn cung?” Thu Dao không trả lời thẳng, ngược lại cũng bắt được chỗ sơ hở trong lời nói của Quân Thi Âm.

Về mặt Quân Thi Âm cứng đờ, một bên Quân Tiên Nhi vội nói: “Cũng chỉ là một nha đầu mà thôi thì sao có thể coi là thích khách. Hơn nữa, nếu thật hại người, còn có thể quang minh chính đại để cho người ta bắt được sao?”

Ở trong lòng Quân Tiên Nhi, Úy Tuệ và Đế Trường Nhạc đều không phải người nàng thích, nhưng so sánh hai người thì nàng càng không thích Úy Tuệ hơn.

Bởi vì bị Úy Tuệ đánh qua, chịu qua nhục nhã, đây là chuyện mà cả đời nàng cũng không có cách nào phai mờ được.

Mà Đế Trường Nhạc, nàng cũng chỉ là nhìn không quen, còn chưa đạt tới trình độ hận không thể giết chết đối phương.

Cho nên, Quân Tiên Nhi giúp Đế Trường Nhạc chèn ép Úy Tuệ.

Phía dưới, Úy Tuệ nghe thế, tức đến nội thương.

Về mặt Đế Trường Nhạc đắc ý, khóe môi giương cao, hừ nói: “Đúng vậy, Quân nhị tiểu thư nói có lý. Nếu bản Công chúa có tâm hại người thì sẽ trắng trợn như vậy sao? Trừ phi là kẻ ngốc mới để cho người ta bắt được.”

Vừa nói như thế, trong lòng Đế Trường Nhạc vững dạ, ngược lại cảm thấy vừa rồi nha đầu kia chỉ kém một chút nữa thôi, nếu những thứ phần độc này trực tiếp vung vào trên mặt Úy Tuệ, hắc, lần này gương mặt xinh đẹp kia của nàng ta, đoán chừng cũng sẽ bị hóa thành nước như y phục vậy.

Thật là đáng tiếc mà.

“Các người chưa từng nghe qua câu vừa ăn cướp vừa la làng sao?” Lâm Y Y không phục nói.

Úy Tuệ khẽ đè lại cánh tay của nàng, ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng thượng, bình tĩnh mở miệng: “Hoàng thượng, vừa rồi dân nữ bị giạt mình, làm kêu thích khách, kính xin Hoàng thượng tha lỗi. Nhưng chuyện dân nữ bị tập kích cũng có nhiều người nhìn thấy, hiện tại Trường Nhạc Công chúa lại muốn hắt nước bẩn bên người dân nữ, lật ngược nói dân nữ hãm hại nàng ta. Dân nữ oan uổng, xin Hoàng thượng minh xét, xin Hoàng thượng trả lại công bằng cho dân nữ.”

Hừ, Hoàng thượng sẽ vì nàng làm chủ sao? Đế Trường Nhạc khinh thường hếch lên môi, cũng nói: “Hoàng thượng, bản Công chúa không muốn độc hại nàng, phần độc này, bản Công chúa cũng không biết chuyện gì xảy ra. Xin Hoàng thượng minh xét.”

Ôi, hai cô nương đều xin Hoàng thượng minh xét.

Hoàng thượng buồn bực, hấn xét cái gì mà xét, chỉ là bồi ái phi đi ngang qua đây mà thôi, lại gặp phải chuyện thối nát này.

Rốt cuộc Quân Thi Âm cũng theo Hoàng thượng nhiều năm, biết Hoàng thượng là người thế nào, nói: “Hoàng thượng, theo nô tì thấy, chuyện này vô cùng kỳ lạ, sợ có người làm khó dễ bên trong. Huống chi, quan hệ giữa Trường Nhạc Công chúa và Úy nhị tiêu thư cũng không được qua loa, cho nên nô tì cảm thấy, không bằng giao việc này cho Đại Lý Tự tới thăm vấn, nhất định phải cho hai vị cô nương này một chân tướng.”

“Ái phi nói rất đúng.” Hoàng thượng cười, không phiền đến hấn dĩ nhiên là tốt: “Vậy theo ái phi nói. Chuyện này giao cho Đại Lý Tự xử lý.”

Sặc, Úy Tuệ gần như muốn cắn đầu lưỡi, chuyện rõ ràng như vậy lại muốn giao cho Đại Lý Tự xử lý? Chỗ đó không phải là chỗ xử lý những vụ án quan trọng liên quan đến Hoàng tộc sao?

Hơn nữa, thường là đã vào chỗ đó thì cơ hội được ra ngoài rất nhỏ.

Tầng này, Đế Trường Nhạc làm một Công chúa, còn muốn sâu hơn nàng nữa.

Đường đường Công chúa, không có phạm tội gì lớn, lại bị mang đến Đại Lý Tự, mặc dù tương lai có thể còn sống ra ngoài, nhưng còn trong sạch đâu? Ai còn muốn nàng nữa.

Huống chi, khuất nhục như vậy, nàng sẽ chịu sao?

Đây rõ ràng là mượn nàng để nhục nhã Đại Hạ quốc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đế Trường Nhạc tức giận đỏ bừng: “Hoàng thượng, bản Công chúa không đồng ý. Bản Công chúa quả thật không dùng phần độc hại người. Kính xin Hoàng thượng xem xét quyết định, mau chóng trả

lại trong sạch cho bản Công chúa. Nếu Đại Chu quốc không có năng lực này, không ngại mời người Đại Hạ quốc ta tới đây điều ra rõ chuyện này.”

“Này?” Hoàng thượng mới ý thức được, để cho Công chúa nước khác vào Đại Lý Tự của bản quốc, quả thật không quá thỏa đáng.

“Hoàng thượng.” Thư Dao nhìn diễn trò hồi lâu, không nhịn được muốn can thiệp: “Theo nô tì thấy, không bằng trước truyền thái y đến nhìn thử một chút xem thứ rơi trên người Úy nhị tiểu thư là cái gì, sau đó lại tính tiếp.”

Cuối cùng mặt mày của Hoàng thượng cũng hơi giãn ra: “Nên như thế. Người tới, truyền thái y.”

Mọi người nín thở ngưng khí chờ đợi, người hậm hực trong lòng cũng không ít.

Hai lần Thủy Linh Nhi đều không thể lên múa, chỉ sợ hôm nay qua đi nàng sẽ trở thành đối tượng chê cười của người khác.

Vân Phượng Kiều càng thêm căm phẫn, rất không dễ dàng gì có cơ hội được tiến cung, không ngờ không có cơ hội lộ diện, chỉ phải nhìn Úy Tuệ và Đê Trường Nhạc thôi.

Đáng ghét, biết nơi nào có ôn thần Úy Tuệ này thì tuyệt đối không có chuyện gì tốt mà.

Tra đi tra đi, tốt nhất bắt nhốt nàng ta cùng với Công chúa chó má kia vào thiên lao mới phải.

Tỉnh táo lại, Úy Tuệ cũng nghi ngờ, rốt cuộc chuyện này có phải do Đê Trường Nhạc làm hay không.

Theo sự tiếp xúc ngắn ngủi của ngày hôm nay, vui buồn của Đê Trường Nhạc đều lộ ra trên mặt, nếu nói nàng ta muốn trêu chọc mình thì cũng rất có khả năng, nhưng dùng loại phẫn độc hại người này thì nàng cảm thấy không quá giống.

Lại nhìn nha đầu vừa vẫy phẫn kia, vẻ mặt kinh ngạc không giống giả vờ, chẳng lẽ có người lén lút đánh tráo?

Như vậy, ai muốn hại mình đây? Là người ở trong này sao?

Úy Tuệ đang cực khổ suy nghĩ, bên kia giọng nói the thé của lão thái giám vang lên, chỉ thấy ba nam tử đi theo sau lưng hai tiểu thái giám.

Có hai người Úy Tuệ chưa từng gặp qua, mà một người kia, nàng cho rằng mình nhìn lầm rồi.

Đột nhiên dụi dụi con mắt, khi nhìn kỹ lần nữa thì Úy Vân Kiệt đã đến trước mặt mình, đưa tay vuốt đầu nàng, trong đôi mắt đẹp tràn đầy quan tâm.

“Có sao không?”

“Ừm.” Úy Tuệ sững sờ gạt đầu, ngửa đầu nhìn hắn: “Sao huynh lại tới đây?”

Vừa rồi, nghe lão thái giám truyền thái y đến, chẳng lẽ hẳn cũng là thái y?

Mà lúc này, hai người thái y trẻ tuổi đang kiểm tra xiêm y nàng cởi ra ném xuống đất, chính xác mà nói thì chỉ còn lại một khối vải rách thối.

“Nghe nói phía bên muội xảy ra chuyện, nên đi theo.” Úy Vân Kiệt nói đơn giản, vừa nhìn hai thái y kiểm tra.

Đợi sau khi hai người đứng lên, hỏi: “Như thế nào?”

“Theo chúng ta dự liệu không sai biệt lắm.” Trong đó một thái y trẻ tuổi mi thanh mục tú, bộ dạng tuấn tú như nữ tử gật đầu nói.

Sau đó, xoay người về phía Hoàng thượng, mở miệng nói: “Hồi Hoàng thượng, vật này là Hỏa Long Thảo đốt hóa thành bột phấn, quả thật có độc, và lại độc tính rất mạnh, thường là bị thứ này dính vào một chút sẽ hóa thành thi thủy (xác hóa thành nước).”

“Thi thủy?” Không phải chứ? Úy Tuệ nghĩ đến mình đi qua Quỹ Môn Quan một lần, thân thể run rẩy.

Úy Vân Kiệt vòng tay qua vai nàng, khẽ nhéo: “Không sao chứ?”

“Nhưng?” Úy Tuệ còn muốn hỏi người nào sẽ mang thứ độc như vậy trên người? Hơn nữa vì sao có thể làm tan chảy xiêm y của nàng mà lại không làm tan chảy cái túi độc phấn đó chứ?

Chỉ là, tất cả không cần nàng hỏi, đều có thái y xinh đẹp trẻ tuổi đến trả lời.

“Nói như vậy, thỉnh thoảng Ngự Thiện Phòng sẽ dùng vật này để diệt các loại chuột côn trùng, nhưng đặt chỗ cực kỳ bí mật.”

Thuốc diệt chuột? Trái tim bé nhỏ của Úy Tuệ nhảy lên kịch liệt, nhưng thứ này còn mạnh hơn gấp trăm lần loại thuốc diệt chuột của hiện đại nữa, chỉ khẽ đụng đã hóa thành nước, không tìm thấy thi thể, quá lợi hại mà.

Chỉ là, cũng là thứ giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích tốt nhất đúng không?

Ôi, nghĩ đến thiếu chút nữa thì nàng đã bị người giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích, Úy Tuệ lại run bắn cả người.

Chết như vậy quá đau khổ, hơn nữa cũng quá khó coi, ai sẽ biết nàng có thể giống như khối vải rách kia hay không chứ, tan một nửa, còn một nửa không có tan xong, đó mới độc ác tàn nhẫn đấy.

“Nôn...” Bị ý nghĩ của mình làm cho ghê tởm, Úy Tuệ nắm lấy cánh tay ca ca, nôn ra.

Úy Vân Kiệt ngưng mi, vỗ nhẹ lưng nàng: “Không thoải mái?”

“Ừ, ghê tởm.” Úy Tuệ khó chịu nói.

“Thuận Tử.” Úy Vân Kiệt lập tức kêu tới một thái y trẻ tuổi đứng bên cạnh làm trợ thủ.

Thái y trẻ tuổi cũng thật quá trẻ, bộ dạng chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nghe tiếng kêu lập tức đi qua chỗ Úy Vân Kiệt.

“Xem cho nàng một chút.” Úy Vân Kiệt phân phó.

Úy Tuệ sững sốt: “Ta không có bệnh mà.”

“Đều đã nôn ra mà không có bệnh? Thuận Tử, kiểm tra cho nàng một chút.” Thái độ Úy Vân Kiệt cứng rắn giao Úy Tuệ cho tiểu thái y.

Tiểu thái y gật đầu, lập tức bắt được tay của nàng, trước giúp nàng xem mạch.

Chương 84

Nói Xin Lỗi

Úy Tuệ vô tội trừng mắt, ngẩng đầu nhìn trời, mặc cho tiểu thái y gọi Thuận Tử bắt mạch cho mình.

“Nhu thế nào?” Vẻ mặt Úy Vân Kiệt lo lắng hỏi.

Thuận Tử buông tay nàng ra, giọng nói mang theo vẻ ngây thơ thanh thúy của thiếu niên sắp trưởng thành: “Không ngại.”

“Thế nào? Ta đã nói là không sao mà.” Úy Tuệ nhìn ca ca.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, Úy Vân Kiệt cung chiêu đưa tay vuốt tóc nàng: “Không có việc gì thì tốt.”

“Huynh?” Nhìn ánh mắt thân thiết mà cung chiêu của hắn, Úy Tuệ sinh lòng hoảng hốt: “Huynh quan tâm ta?”

Úy Vân Kiệt nghe nói, hung hăng liếc nàng một cái: “VẬY MUỘI CẢM THẤY HIỆN TẠI TA ĐANG LÀM CÁI GÌ?”

“Không phải nhầm chán không có việc gì lại tới đây gây sự à?” Úy Tuệ nghi ngờ hỏi.

“Đồ không có lương tâm.” Dường như Úy Vân Kiệt tức giận đâm vào ót nàng, ngón tay hắn thon dài mà có lực, lần này thật đúng là đâm đau nàng.

Úy Tuệ ai da một tiếng, xoa ót, hung hăng trừng hắn: “Làm gì đâm ta?”

“Muội cứ nói đi?” Nếu không phải trước mặt mọi người, ít nhất cũng phải đè nàng xuống đánh vào cái mông của nàng mới hả giận.

Úy Tuệ nhìn hắn chằm chằm, nhưng trên mặt cũng không có vẻ tức giận: “Được rồi được rồi, là ta không đúng, là ta nói sai, được chưa?”

“Nói sai thế nào?” Úy Vân Kiệt khoanh tay, ung dung chờ nàng nhận sai.

Úy Tuệ ngửa đầu nhìn hắn: “Huynh đặc biệt tới đây vì ta, đúng không? Cảm ơn huynh, Đại ca.”

Một tiếng Đại ca khiến trong lòng Úy Vân Kiệt rơi lộp bộp, nụ cười trên mặt hẳn chẳng những không tăng mà ngược lại còn lạnh lẽo hơn.

“Được rồi được rồi, xem kết quả thôi.”

Hình như lười nói nhảm với nàng, Úy Vân Kiệt quay qua nhìn thái y.

Sau khi trải qua sự kiểm tra kỹ càng của thái y, lúc này mới thở ra một hơi, đưa ra kết luận: “Hồi bả Hoàng thượng, vật này chính là Hỏa Long Thảo thiêu thành phần, bởi vì cái bao được chế tạo từ kim tầm ti, không dễ hòa tan cho nên mới có thể bảo vệ hoàn hảo. Mặt khác, theo thần nhớ lại, hôm qua Tiểu Tam Tử của Ngự Thiện Phòng tới Thái Y Viện lĩnh bao này, chắc là không cẩn kỹ nên bị người khác trộm đi.”

“Truyền Tiểu Tam Tử.” Hoàng thượng trầm giọng nói.

“Vâng” Lập tức có thái giám đi tìm người.

Phía dưới, mọi người nín thở ngưng thần, cũng không dám thảo luận bậy bạ.

Chỉ là, trong lòng mọi người đều nghi ngờ, thật sự bị người khác cầm nhầm sao?

Một lát sau, Tiểu Tam Tử nơm nớp lo sợ đi theo lão thái giám tới đây, quỳ rạp xuống đất.

Hoàng thượng hỏi: “Hôm qua, người đã đi Thái Y Viện lĩnh phần Hỏa Long Thảo đúng không?”

“Đúng vậy.” Tiểu Tam Tử trả lời rất rõ ràng: “Mỗi ba tháng một lần, đều do tiểu nhân đi Thái Y Viện lĩnh.”

Hoàng thượng gật đầu, chợt lại hỏi: “Người cẩn thận nhìn một chút, phải thứ kia không?”

Lúc này, ngón tay thái y chỉ túi tầm ti trên đất, còn có bột phần còn chưa được vẩy hết.

Tiểu Tam Tử liếc nhìn một cái, lập tức gật đầu: “Là cái này. Chỉ là, tại sao lại có thể ở chỗ này rồi? Rõ ràng nô tài đặt dưới lu nước.”

“Cái này?” Thái y kia dựng mày: “Hoàng thượng, xin hỏi phần Hỏa Long Thảo này đến từ tay ai?”

Vừa hỏi xong, không đợi Hoàng thượng trả lời, nha hoàn của Đệ Trường Nhạc vội vàng quỳ bò qua, khóc nói: “Là nô tỳ. Nô tỳ tưởng là bột mì, cho nên mới lén cầm đi.”

“Người lấy bột mì để làm gì?” Tiểu Tam Tử tò mò hỏi.

“Nô tỳ...” Nha hoàn kia đáng thương tội nghiệp nhìn Đệ Trường Nhạc.

Đệ Trường Nhạc quăng một cái tát: “Người nhìn bản Công chúa làm gì? Đồ vô dụng, một chút việc cũng làm không xong, còn muốn liên lụy bản Công chúa sao? Người nói, người lấy bột mì để làm gì?”

Nha hoàn nghe thế, tự biết sẽ chịu oan trên lưng, chán nản cúi đầu: “Nô tỳ nhìn Ủy nhị tiểu thư không vừa mắt, nên muốn vung vào nàng, hù dọa nàng một chút, không ngờ thứ này lại có độc có thể hại chết người. Hu hu, nô tỳ biết sai rồi, cầu Công chúa tha mạng.”

“Coi như bản Công chúa có thể tha người, Hoàng thượng cũng không tha cho người, hơn nữa, Ủy nhị tiểu thư có thể dễ dàng bỏ qua cho người sao?” Đệ Trường Nhạc một cước đá văng nàng ra.

Úy Tuệ nhìn, khóe mắt đánh thẳng tới: “Này, Tiểu Thất công chúa, người làm như vậy thật không có phẩm giá rồi, trước người thừa nhận qua là người xúi giục. Hiện tại ngược lại đẩy toàn bộ sai lầm cho nha hoàn của mình, quá vô sỉ rồi. Người là một Công chúa mà dám làm không dám chịu, thật khiến cho người khác khinh thường mà.”

“Người?” Đệ Trường Nhạc bị một câu khinh thường của nàng chọc giận, quát lên: “Là bản Công chúa kêu người làm thì thế nào? Người lại không bị độc chết, hiện tại không phải sống thật tốt sao? Hừ.”

Úy Tuệ nhường nhường mi, quay đầu nhìn Hoàng thượng: “Hoàng thượng, nếu Trường Nhạc Công chúa cũng thừa nhận là nàng cố ý làm hại dân nữ, kính xin Hoàng thượng làm chủ cho dân nữ. Dĩ nhiên, dù sao Trường Nhạc Công chúa cũng là Công chúa của Đại Hạ, là khách, Hoàng thượng không tiện trừng phạt cũng hợp tình hợp lý. Dân nữ cũng không làm khó, chỉ cần Trường Nhạc Công chúa chịu thành tâm thành ý nói xin lỗi dân nữ, việc này dân nữ người lớn không chấp nhặt lỗi của người nhỏ, chấm dứt từ đây, ý của Hoàng thượng thế nào?”

“Khụ.” Úy Vân Kiệt nắm tay đặt trên môi, cố gắng chịu đựng không để phát ra tiếng cười trong lồng ngực.

Nha đầu này, nói nàng đần, có đôi khi miệng lưỡi cũng coi như lanh lợi.

Ít nhất, nàng có thể khích tướng Đệ Trường Nhạc, cũng có thể lấy lui làm thủ giao cho Hoàng thượng.

Chuyện này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, phải xem Hoàng thượng xử lý như thế nào thôi.

Nhưng Úy Tuệ nói ra trước thân phận Công chúa Đại Hạ của Đệ Trường Nhạc, cho nên nếu Hoàng thượng bao che cho nàng ta, thật ra cũng chẳng khác gì sợ Đại Hạ, cũng không thể phục chúng.

Nếu như xử lý thẳng tay thì dù sao người ta cũng là Công chúa nước khác đến đây làm khách, hơi quá đáng thì càng không tốt.

Cho nên, phía sau nha đầu này còn nói chỉ cần xin lỗi là có thể lý giải.

Đây không thể nghi ngờ là, trước nói rõ tình hình thực tế và chân tướng với Hoàng thượng, cuối cùng lại thể hiện sự khoan dung rộng lượng.

Nhưng, dù sao Đệ Trường Nhạc cũng có thân phận Công chúa, để cho nàng xin lỗi với một dân nữ, đối với tính tình mắt mọc trên đầu của nàng ta mà nói, dĩ nhiên là trừng phạt lớn nhất rồi.

Nhưng, Hoàng thượng nghe xong lại cười híp mắt: “Ừ, Ủy nhị tiểu thư quả nhiên có tấm lòng, không tệ, là nữ nhân tốt của Đại Chu ta.”

Dứt lời, hần lại nhìn về phía Đệ Trường Nhạc, ánh mắt sắc bén vài phần: “Trường Nhạc, chuyện này do người mà thành, mặc kệ người cố ý hay vô tình, thiếu chút nữa đã khiến Ủy nhị tiểu thư bị độc hại, đây là sự thật không thể thay đổi được. Vì thế, lúc này, ở trước mặt Trẫm, người hãy xin lỗi Ủy nhị tiểu thư đi.”

Đệ Trường Nhạc mở to hai mắt: “Bảo bản Công chúa xin lỗi nàng ta? Dựa vào cái gì? Hoàng thượng, nàng ta cũng chỉ là một dân đen, coi như bản Công chúa thật sự giết nàng ta, vậy đó cũng là vinh hạnh của nàng ta.”

“Ta nhờ vào.” Ủy Tuệ nhìn không được nhờ một ngụm, còn vinh hạnh, cho rằng người nào cũng là tô tử của nàng ta à?

“A.” Đột nhiên Thư Dao Hoàng hậu hoảng sợ kêu lên.

Mọi người không khỏi nhìn nàng.

Về mặt Hoàng hậu vô tội, chỉ nói: “Bồn cung nghe Trường Nhạc Công chúa nói xong, cảm thấy rất kỳ quái.”

“Kỳ quái thế nào?” Quân Thi Âm ở bên hỏi một câu.

Hoàng hậu chớp mắt trong suốt, hừ nói: “Nghe nói Đại Hạ là một nước lễ nghi, Đại Hạ Quốc quân (vua) càng thêm nghiêm khắc với nữ tử. Hiện tại, trái lại Bồn cung lại tò mò, muốn hỏi Trường Nhạc Công chúa một chút, dân vô tội, người lấy lý do gì chém giết? Chẳng lẽ người không biết, ở Đại Chu, Thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân sao?”

“Bản Công chúa...” Đệ Trường Nhạc bị hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, thật ra thì, vừa rồi nàng chỉ là nhất thời nói nhảm, hướng chi sự thật cũng vốn là như thế, nếu ở Đại Hạ, thì làm gì có người nào dám chất vấn nàng như thế? Cũng chỉ là một dân đen, nếu nàng muốn giết thì Phụ hoàng cũng không để ý.

“Hả?” Thư Dao khẽ nhướn đôi mi thanh tú, hình như rất kiên nhẫn chờ câu trả lời của nàng.

“A.” Lúc này Quân Thi Âm dịu dàng cười: “Theo nô tì thấy, vừa rồi Trường Nhạc Công chúa cũng chỉ có thể coi như là lời của trẻ con, nàng có thể lớn bao nhiêu, sao có thể phân biệt được nặng nhẹ chứ?”

Đôi mắt Đệ Trường Nhạc đỏ hồng, được Quý phi nương nương nói đỡ, trong lòng càng thêm uất ức: “Bản Công chúa phải về Đại Hạ, hiện tại đi ngay.”

Dứt lời, thật đúng là cất bước đi.

“Đứng lại.” Hoàng thượng đột nhiên lớn tiếng quát to: “Trường Nhạc, Phụ hoàng ngươi và Trầm là bạn cũ, hẳn đã giao phó ngươi cho Trầm, tự nhiên Trầm có trách nhiệm dạy dỗ ngươi. Chuyện hôm nay là ngươi không đứng, nếu như không xin lỗi, Trầm sẽ tự mình phái người đưa ngươi trở về Đại Hạ, nói việc này với Phụ hoàng ngươi, để cho hắn xử trí.”

Chuyện như vậy nếu nháo lớn hơn, chẳng phải sẽ khiến cho mấy Hoàng tử Hoàng muội chê cười sao?

Lúc tới, nàng được các tử muội hâm mộ ghen ghét, đều nói Thái tử Đại Chu hùng tài vĩ lược, anh tuấn bất phàm, mà nàng lại mang danh nghĩa đến đây hòa thân.

Hiện giờ cũng bởi vì nàng cố ý đã thương người, bị trục xuất trở về, vậy mặt mũi này có thể ném đi được rồi.

Cũng may, Đế Trường Nhạc cũng không coi là quá đần, trong nháy mắt cân nhắc lợi hại trong đó, hít hít cái mũi, nức nở nói.

“Hoàng thượng, bản Công chúa biết sai rồi. Hiện tại bản Công chúa sẽ nói xin lỗi.”

Nói xong, quả thật hành lễ với Úy Tuệ: “Úy nhị tiểu thư, chuyện vừa rồi là lỗi của bản Công chúa, bản Công chúa nhất thời ham chơi, cũng không có lòng đã thương tổn ngươi, hi vọng ngươi đừng để trong lòng.”

Mặc kệ có phải nàng xuất phát từ thật tâm hay không, tóm lại bộ dạng hoa lệ đài vũ của nàng ta lại lộ ta sự chân thành.

Úy Tuệ cũng không tiện nói gì nữa, chỉ nói: “Được rồi, Tiểu Thất công chúa biết sai là được rồi, bản tiểu thư chỉ hi vọng ngươi nhớ kỹ bài học này, về sau không cần làm những chuyện xúc phạm tới người khác nữa.”

Đế Trường Nhạc cúi đầu, mím môi không nói, nhưng mà trong nội tâm lại vô cùng hận Úy Tuệ.

Một màn sóng gió cứ như vậy chấm dứt, hứng thú của Hoàng thượng bị quét không ít, muốn ôm ái phi rời đi.

Không ngờ hứng thú của Quân Thi Âm lại không giảm: “Hoàng thượng, việc chen ngang vừa rồi đã qua, lúc này ánh nắng tươi đẹp, vận may tốt nhất, không bằng để cho Tiên Nhi nhảy một điệu, chúng ta cùng thưởng thức thật tốt.”

Quân Tiên Nhi nghe điềm tên của mình, vui vẻ không thôi, vội vàng đứng lên: “Hoàng thượng tử phụ, vũ kỹ của ta đều do tử tử tự mình chỉ dạy. Trước đó vài ngày mới học một vũ khúc mới, tử tử vẫn nói ta nhảy không tốt, hôm nay ta sẽ nhảy cho Hoàng thượng tử phụ xem thử, tới cùng là thật không bằng tử tử sao?”

Từng tiếng Hoàng thượng tử phụ, gọi đến trong lòng Hoàng thượng vô cùng vui vẻ, không ngừng cười được gật đầu nói: “Được, vậy ngươi nhảy, Hoàng

thượng tỳ phu sẽ nhìn kỹ, nếu người nhảy tốt hơn tỳ tỳ người, Hoàng thượng tỳ phu cũng sẽ không thiên vị tỳ tỳ người, tất nhiên sẽ ra mặt cho người.”

“Đa tạ Hoàng thượng tỳ phu.” Quân Tiên Nhi dịu dàng nói cảm ơn, chân thành ra khỏi chỗ ngồi.

Mà đổi thành một bên trên đường đi, Thái tử Tiêu Dục và một đám nam tử trẻ tuổi đang đi tới bên này, trong đó có nam tử trong lòng Quân Tiên Nhi mong đợi đã lâu... Quân Phi Sắc.